

Kvinder. Ærede Medlemmer ville maaske erindre, at man fra dette Tings Side i tidligere Tid har gjort stærk Modstand mod alle tre Punkter. Det har derfor glædet mig i Dag at høre af den ærede sidste Taler, at man er tilbøjelig til at vise en ret betydelig Imødekønnen for enkelte Punktets Vedkommende. For en Del Aar tilbage laa der et Forslag paa Tingets Bord, vedtaget i Folketinget, angaaende Forholdstalsvalgmaadens Indførelse, som dette Ting var aldeles afgjort imod. Sagen blev den Gang standset enten ved en motiveret Dagsorden eller ved at nægte Overgang til anden Behandling. Det glæder mig nu at lægge Mærke til, at man ikke blot har vedtaget dette Punkt enstemmigt i Folketinget, vedtaget det enstemmig i det Udvalg, der var nedsat, og vedtaget det uden Afstemning i Tinget, men at ogsaa den sidste ærede Taler anbefaler dette Punkt til det høje Tings Vedtagelse i denne Samling. Jeg skal derfor ikke opholde mig videre ved dette Punkt.

Det næste Punkt, som der har været og fremdeles er stærk Meningsforskel om, angaar Valgrettens Udvidelse til alle Skatteydere. Derimod har der været afgjort Modstand tidligere. Jeg har ogsaa der glædet mig ved at høre, at det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, anbefalede ogsaa at gaa ind paa dette Punkt, at alle, der svare Skat her i Kjøbenhavn, faa Valgret samtidig med Forholdstalsvalgmaadens Indførelse. Han havde ganske vist adskillige Betænkeligheder i denne Sag, som kunde foranledige mig til en Imødegaaelse, men da disse Betænkeligheder ikke ere ret praktiske i Øjeblikket, fordi det ærede Medlem jo anbefalede at gaa ind paa dette Punkt, skal jeg ikke komme videre ind paa en Imødegaaelse af det ærede Medlems Betragtninger. Jeg skal kun nævne, at han vilde finde det rimeligt, at dersom man indførte denne Regel for Kjøbenhavns Vedkommende, at alle Skatteydere skulde have Valgret, burde man ogsaa her have en lignende Forskel, som man har i de andre By- og Sognekommuner. Jeg skal ikke komme videre ind paa dette. Jeg skal blot sige, at det, at man har en saadan Bestemmelse i By- og Sognekommunerne, navnlig i Sognekommunerne, som jeg har særligt Kendskab til, anser jeg for en ren Ulykke, thi den gaar ud paa at sætte Skel, hvor der ikke bør være Skel, og gaar ud paa at skabe Mistillid, hvor der bør være Tillid. Den Bestemmelse man har i saa Henseende, har i adskillige Egne af vort

Land ført til, at man sætter Skel mellem de højstbeskattede og de mindre beskattede. Heldigvis er det ikke Tilfældet over hele Landet. I den Egn, hvor jeg bor, har en saadan Lovbestemmelse ikke kunnet gøre Ulykke og ikke haft nogen saadan fordærvelig Virkning. Der kunne de højstbeskattede vælge en Husmand til Sogneraadet, og omvendt kan den almindelige Vælgerklasse vælge en højstbeskattet. Der er ikke noget Skel i saa Henseende, og saaledes bør det være. Lovgivningen bør være bygget paa et Tilidsforhold og ikke paa Mistillidsforhold. Det skal jeg nu ikke opholde mig videre ved. Heller ikke er der nogen Grund til at opholde sig videre ved en anden Betragtning, som det ærede Medlem gjorde gældende. Han hævdede, at en Femtedel af Kjøbenhavns Skatteydere, de, der have 2,600 Kr. i Indtægt og derover — hvis Antal vel er noget over 8,000, idet det maa være noget mindre end Antallet af dem, der have Skatteindtægt af 2,400 Kr. og derover, hvilket det ærede Medlem angav til 9,000 — at disse Vælgere, der kun udgøre mellem en Femtedel og en Sjettedel af Byens Vælgertal, efter hans Formening burde have Ret til at besætte 19 Pladser i Borgerrepræsentationen, medens alle de øvrige Vælgere kun skulde besætte 17. Det er jo en Opfattelse, som ikke lader sig gennemføre, hvilket han ogsaa erkendte selv og derfor vilde frafalde.

Derimod udtalte det ærede Medlem sig ganske særlig mod Lovforslagets Bestemmelser om, at ogsaa skattepligtige Kvinder skulde have Valgret til Borgerrepræsentationen. Det undrede mig, at det ærede Medlem særlig rettede sin Modstand mod dette Punkt. Jeg havde ventet, at Landstinget vilde være gaaet med netop til dette Punkt, medens jeg derimod havde tænkt mig, at man snarere vilde gøre Modstand mod det andet: alle Skatteyders Valgret. Jeg havde ventet det af den Grund, at hele Folketinget, altsaa ogsaa dette Tings Flertals Meningsfæller i det andet Ting, jo er gaaet med til den Bestemmelse i Loven, som angaar Kvindernes Valgret. Den er vedtagen enstemmig i det andet Ting, og Udvalgets Højre-medlemmer have tiltraadt dette Forslag. Jeg maatte derfor tro, at denne Bestemmelse ogsaa vilde være gaaet glat gennem Landstinget, men nu kunde det jo se ud, som om Meningen er, at denne Bestemmelse særlig skulde berede Lovforslaget Vanskeligheder. Jeg haaber alligevel, at man